

BẾN MÊ

Tạ Quang Khôi

*Tôi đâu dám mỉa làng tôi nhĩ,
Trình có quan Tiên, Thứ chỉ tôi.
Tú Xương*

Chương 13

Hôm sau Chuyên vừa đến trường thi, chưa kịp vào phòng hội đồng để biết mình sẽ phải coi ở phòng nào, một bạn đồng nghiệp ở trường cũ ghé tai chàng nói nhỏ:

- Hôm nay thi môn chính, toa phải cẩn thận vì moa nghe có một tổ chức gian lận qui mô đấy.

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Sao toa biết? Mà qui mô là như thế nào?

Người bạn nhún vai:

- Thì moa cũng chỉ nghe đồn thôi. Qui mô là có nhiều người tham dự một cách khoa học.
- Đại khái như thế nào?

Người bạn cười như khinh sự khờ khạo của chàng, đáp:

- Lắm lúc moa thấy toa... ngó đếch chịu được. Có cả một ngàn lẻ một cách gian lận, nhưng dễ nhất là tráo các bài thi. Cách này chỉ các ông, bà chánh, phó chủ khảo làm nổi thôi. Các thí sinh cứ làm bài, nộp bài như thường, rồi khi tập trung các bài thi để rọc phách và đánh số mật mã, những bài trong tổ chức gian lận sẽ được thay thế bằng những bài hay hơn, đúng hơn. Nếu thí sinh chỉ muốn đỗ hạng thứ để trốn lính, người ta chỉ cần tráo một hay hai bài quan trọng. Nếu muốn có hạng như bình thứ, bình hay ưu để được đi du học, nhiều bài sẽ được tráo hơn. Tất nhiên giá cả cũng theo từng mức mà tính lên. Có khi cả triệu đấy!

Chuyên ngạc nhiên:

- Sao toa rành thế? Bộ toa đã ở trong tổ chức rồi?

Người bạn nửa đùa nửa thật:

- Moa đã từng cạy cục xin vào tổ chức mà chưa được.

Ngẫm nghĩ một lát, Chuyên lắc đầu:

- Lối tráo bài này không ổn vì sẽ phải móc nối nhiều người quá, chia chác chẳng bao nhiêu, lại dễ bị lộ. Ai cũng biết rằng khi coi thi, giám thị phải ký vào bài thi trước khi đem xuống phòng hội đồng. Vậy bài mới dùng để tráo lấy đầu chữ ký của giám thị, nếu hai người đó không ở trong tổ chức? Mà nếu họ cũng ở trong tổ chức, tức là phải dùng nhiều người quá làm sao giữ kín được?

Người bạn cười:

- Ờ, toa nói cũng đúng đấy. Thế thì toa không ngó nữa.

Chuyên phì cười:

- Ngó thì vẫn ngó, nhưng mỗi khi làm việc gì cũng phải tính toán. Sau vụ bị lão Trương cho vào xiếc, moa cũng bớt ngó đi phần nào. Có nhiều nhiệt tình quá cũng chưa đủ mà còn phải khôn nữa. Theo moa, muốn gian lận một cách hoàn hảo, cũng chỉ tương đối thôi, phải gian lận ngay tại hội đồng giám thị.

Người bạn cười hi hi:

- Vì thế moa mới cảnh cáo toa bữa nay phải cẩn thận.

Sau đó, hai người chia tay. Chuyên phải coi một phòng thi trên lầu ngay đầu hành lang. Người cùng coi với chàng là một bà giáo dạy tiểu học đã lớn tuổi. Bà xuề xòa và dễ tính nhưng có nhiều kinh nghiệm trong việc coi thi. Trong khi chàng đi kiểm soát thẻ căn cước hay thẻ học sinh và thu góp giấy báo danh, bà đến từng dãy bàn xem kỹ lại các số báo danh được ghi bằng phấn trắng trên mỗi bàn. Rồi bà lẳng lặng viết lại những số bị thí sinh tự động bôi xóa để đổi chỗ ngồi. Khi Chuyên đã thu góp xong phiếu báo danh và căn cước, bà nhỏ nhẹ nói với cả phòng thi:

- Cô cậu nào không ngồi đúng số báo danh của mình ghi trên bàn, tôi sẽ đuổi ra khỏi phòng thi, coi như có ý gian lận.

Lời nói của bà tức thì có hiệu lực. Một vài thí sinh vội vàng đổi chỗ. Chuyên nhìn bà tỏ vẻ khâm phục. Chàng không ngờ bà lại khéo léo như vậy. Đâu cần phải la hét, đâu cần phải hùng hùng hổ hổ mà thí sinh cũng răm rắp vâng lời. Chàng hỏi khẽ:

- Chắc dì đi coi thi nhiều lắm rồi? Cháu mới đi coi thi năm nay là năm thứ hai.

Bà cười:

- Tôi sắp về hưu, mà từ ngày đi dạy học, năm nào cũng phải coi thi ít nhất một lần nên quen quá rồi. Các cô các cậu ấy có mảnh khỏe gì là tôi biết hết. Mình cứ đề phòng trước, mọi chuyện sẽ nhẹ nhàng, chớ để khi chuyện xảy ra rồi mới giải quyết, mệt mình lắm.

Chàng thành thật khen:

- Dì giỏi quá! Cháu được coi cùng phòng với dì thật là mừng.

Bà cười:

- Tôi chỉ làm theo thói quen thôi, chớ cũng chẳng giỏi dang gì.

Khi phát đề thi, bà lựa lấy một đề in rõ nhất giữ lại trên bàn giám thị. Hôm nay thi môn toán của ban B, hệ số 5. Nếu thí sinh ban toán làm được bài này thì coi như chắc chắn sẽ trúng tuyển, dù các bài khác có kém chút đỉnh. Bà cẩn thận dặn các thí sinh:

- Chúng tôi có giữ một đề, nếu cô cậu nào nghi ngờ điều gì cứ cho biết để so sánh.

Từ phút đó, Chuyên hoàn toàn tin tưởng vào bà. Vì thế, khi trông thấy Hoàng lảng vảng đi ngoài hành lang, chàng chạy ra. Hoàng tỏ vẻ mừng rỡ:

- Ô, thằng Chuyên! Lâu quá mới lại gặp mày.

Chàng hỏi khẽ:

- Mày cũng coi ở trung tâm này hả?
- Đầu có! Tao được miễn coi kỳ này. Vì thế, phải đi lang thang chơi. Mày hồi này thế nào? Lâu lâu có gặp em Quỳnh không?

Chuyên lắc đầu:

- Người ta đã có chồng, để gì mà gặp được.

Hoàng liếc nhanh vào phòng thi, nắm tay Chuyên kéo hẳn ra ngoài hành lang, bảo:

- Nói chuyện lớn quá, chúng nó không làm bài được.

Hai người đến bên cửa sổ nhìn xuống sân trường. Hoàng vui vẻ kể lại những chuyện đã xảy ra ở nhiệm sở cũ của chàng sau khi chàng bị đổi đi. Anh nói huyền thuyên khiến chàng hơi ngạc nhiên. Thỉnh thoảng anh lại liếc nhìn về phía cầu thang. Một mối nghi ngờ thoáng hiện trong óc Chuyên, nhưng ngoài mặt chàng vẫn tỏ vẻ chăm chú nghe chuyện của bạn. Hoàng bỗng ho khan mấy tiếng. Một người từ cầu thang đi lên. Chuyên tưởng đó là viên giám thị hành lang nên không quan tâm. Trong khi đó, Hoàng càng huyền thuyên hơn, hết chuyện nọ sang chuyện kia, chẳng có mạch lạc gì. Đang nói về Quỳnh bỗng đổi sang Liên. Hình như anh nói để mà nói, không cần nội dung câu chuyện. Viên giám thị hành lang nhẹ nhàng bước vào phòng thi, lớn tiếng hỏi:

- Ai cần giấy trắng?

Một thí sinh ngồi ở cuối phòng giơ tay. Viên giám thị hành lang mở cuốn giấy cầm tay đưa cho nó một tờ. Chuyên ngạc nhiên về sự đường đột đó vì giám thị hành lang không có quyền vào phòng thi phát giấy cho thí sinh một cách tự tiện như vậy. Chàng chợt hiểu chuyện gì đang xảy ra, nên định bước vào phòng thi để ngăn chặn. Nhưng Hoàng vội nắm lấy tay chàng, níu lại, nói:

- Mặc cha chúng nó. Đứng đây tán láo với tao đã.

Chàng giật tay ra, bước nhanh đến trước mặt người mà mới đầu chàng tưởng là giám thị hành lang. Chàng chặn hẳn ở cửa phòng thi khi hẳn vừa định bỏ đi, hỏi:

- Ông vừa đưa giấy gì cho thí sinh?

Đúng lúc đó, bà giám thị nói từ trong phòng:

- Ông Chuyên nè, người ta phát bài giải sẵn cho thí sinh.

Chuyên vội đáp:

- Xin dì giữ tài liệu đó và ghi tên thí sinh nhận bài giải.
- Dạ, tôi đã làm như vậy. Tôi giữ luôn cả thẻ học sinh của thí sinh ấy rồi.

Chuyên gần giọng hỏi viên giám thị hành lang:

- Ai cho phép ông tự tiện vào phòng thi và đưa bài giải sẵn cho thí sinh?

Hắn hốt hoảng nói vọng ra ngoài:

- Hoàng, mày nói với ông một câu đi.

Nhưng không có tiếng Hoàng đáp. Ngay khi nghe bà giám thị cho biết bắt được bài giải sẵn, anh đã vội bỏ đi. Viên giám thị hành lang giả tỏ ra lúng túng. Hắn muốn trốn đi mà Chuyên đã chặn mất lối ra. Vừa lúc đó, viên

chủ tịch trung tâm cùng một vài nhân viên dưới quyền tất tả đi tới. Khi còn cách Chuyên chừng vài bước, ông hấp tấp hỏi:

- Chuyện gì? Có chuyện gì? Gian lận hả?

Sau khi biết rõ chuyện truyền bài giải sẵn, viên chủ tịch bắt Chuyên làm biên bản ngay và tên thí sinh nhận bài bị đuổi ra khỏi phòng thi, lóng ngóng đứng đợi ở hành lang. Nhưng biên bản chưa có ai ký bõng có người từ dưới nhà chạy lên, hỏn hển nói với viên chủ tịch:

- Ông có điện thoại gấp.

Ông hấp tấp bỏ đi ngay, không kịp nói một lời với Chuyên. Chàng chợt nhớ tới viên giám thị hành lang giả, nhìn quanh, không thấy hấn đâu nữa.

Không hiểu viên chủ tịch trung tâm đã nói chuyện với ai mà lúc trở lại, ông cho biết phải hủy biên bản và tha thí sinh phạm lỗi. Phải coi như không có chuyện gì xảy ra. Chuyên ngạc nhiên vô cùng, bèn lên tiếng phản đối:

- Không được! Chuyện này không thể im đi dễ dàng như vậy được!

Viên chủ tịch vỗ vai chàng, chép miệng nói bằng một giọng hết sức thân mật:

- Tôi hoàn toàn đồng ý với ông, nhưng mình không làm thế nào khác được. Dù sao mình chỉ là những cấp thừa hành, phải tuân lệnh cấp trên.

Chuyên lắc đầu:

- Dù cấp trên là ai, tôi quyết phải đưa vụ này ra ánh sáng

Viên chủ tịch thở dài:

- Ai cũng muốn có công bằng trong thi cử, nhưng ở đời này có ai thực hiện được ý muốn của mình đâu. Mình còn có cấp trên, cấp trên lại có cấp trên nữa...

Ngừng một chút, ông tiếp bằng giọng đe dọa:

- Nếu mình cứ bướng bỉnh, thế nào cũng có ngày gặp rắc rối, lòi thoi.

Chuyên chợt nhớ lại vụ gian lận thi đệ thất của lão Trương năm trước. Chàng là người ngay thẳng, tố cáo sự gian lận, nhưng chính chàng lại chuốc lấy tai họa. Bây giờ biết đâu vụ này lại chẳng xảy ra giống như vụ trước? Người ta gian lận có tổ chức quy mô, chàng chỉ là kẻ có thiện chí nhưng đơn độc. Sau những khó khăn dồn dập vừa qua, chàng bây giờ chỉ muốn sống yên thân với mối tình của Quỳnh. Chàng liếc nhìn tên thí sinh gian lận, rồi tặc lưỡi:

- Thôi được, đành nhắm mắt bỏ qua! Cho nó vào phòng thi tiếp.

Từ lúc đó, Chuyên rất buồn và chán nản. Chàng mặc cho thí sinh coi bài nhau và hỏi nhau ồn ào. Chàng nói với bà giám thị cùng phòng:

- Người ta đã không muốn có công bằng thì mình cũng chả nên công bằng làm gì.

Bà giám thị đồng ý ngay:

- Đúng vậy! Mà ông có biết ông chủ tịch nói chuyện điện thoại với ai không?

Chàng lắc đầu:

- Nghe ông bảo là cấp trên, nên cháu đoán một ông hay bà nào đó trên nha, trên bộ hay toà tỉnh trường...

Ngẫm nghĩ giây lát, bà nói:

- Tôi không tin tổ chức gian lận này phát xuất từ nha, từ bộ hay toà tỉnh. Tôi nghi chính ông quá.
- Tại sao đi lại nghi như vậy?
- Nếu ông không dính vô vụ này, cái anh giám thị hành lang giả làm sao vô lọt trung tâm thi?
- Nghĩa là ông có ở trong tổ chức gian lận?
- Cái đó có thể lắm. Hồi này nghe người ta đồn nhiều về giá cả của mảnh bằng tú tài. Trong khi đó, lương giáo chức không đủ sống một tuần, ai cũng phải mần ăn thêm. Nếu tổ chức êm xuôi một vụ gian lận thì cũng kiếm khá bộn.

Suy nghĩ một lát, Chuyên gật đầu đồng ý:

- Dạ, dĩ nhiên rồi. Tổ chức quy mô và có nhiều mối trong một trung tâm thì cũng khá lắm. Chia chác nhau rồi mỗi người chắc cũng được vài triệu.

Ngừng một chút, chàng đùa:

- Tiếc quá! Giá họ móc nối với cháu trước thì đâu có xảy ra rắc rối như vừa rồi. Chính hôm qua ông chủ tịch trung tâm còn lên lớp cháu về sự công bằng của thi cử..

Bà giám thị cười:

- Theo tôi, càng lên mặt đạo đức càng giả đạo đức.

Chuyên khen:

- Dì hiểu đời quá

Sau buổi coi thi nhiều bực bội, Chuyên tìm gặp một người bạn làm thư ký trong hội đồng giám thị để hỏi dò xem viên chủ tịch trung tâm đã nói chuyện điện thoại với ai khi đang làm biên bản gian lận ở phòng thi của chàng. Người bạn nháy mắt, hẹn gặp chàng ở ngoài cổng trường. Chàng phải dạo quanh sân trường gần mười lăm phút mới thấy bạn rời phòng hội đồng. Vừa gặp lại chàng, người bạn nói ngay:

- Thằng chả có nói chuyện điện thoại với ai đâu. Hắn từ trên lầu đi xuống, lục lọi tìm tòi cái gì đó trong đồng hồ sơ một lúc rồi lại bỏ đi. Tôi cũng đoán biết có chuyện gì đó, nhưng mặc cha chúng nó, dây vào với hủi làm gì.

Chuyên thắc mắc:

- Vậy sao ông biết có chuyện gian lận trên phòng thi của tôi mà chạy lên?
- Có một người bất thành linh bước vào phòng hội đồng nói nhỏ với thằng chả cái gì đó, thế là hắn hấp tấp bỏ đi ngay.
- Chuyên đoán người báo tin đó chính là Hoàng. Chàng nhớ trong khi chàng chặn viên giám thị hành lang giả ở cửa lớp thì Hoàng biến mất, rồi viên chủ tịch trung tâm xuất hiện bất ngờ để giải thoát cho viên giám thị hành lang giả. Bây giờ chàng biết chắc có một tổ chức gian lận quy mô ở trung tâm này.

Chàng hỏi bạn:

- Cậu có tin rằng hiện có gian lận rất lớn ở trung tâm này không?

Người bạn nhún vai:

- Tin hay không tin cũng mặc cha chúng nó... Nhưng tôi còn biết rõ hơn cậu nhiều. Chẳng hạn về giá cả cũng chia làm nhiều loại. Tối ưu bao nhiêu, xuống dần đến hạng thứ bao nhiêu. Đâu có hạng cao để đi du học. Chỉ cần đâu, dù là đâu vớt, để trốn lính. Tất cả đều có giá của nó.

Chuyên thở dài:

- Đất nước này đến hồi suy vi rồi. Ngành giáo dục đã thành vô giáo dục...

Người bạn cười:

- Bây giờ cậu mới than như vậy kể cũng hơi muộn đó. Từ ngày bọn lính tầy nhảy bàn độc thì miền Nam này đã rách hơn tổ địa. Lại còn cái nạn kỳ thi bè phái trong ngành giáo dục nữa. Thấy mà phát tởm. Bán thân bất toại mà vẫn cứ cho giữ cái chức hiệu trưởng, không chịu bàn giao cho người khác. Đó là một vết nhơ không sao rửa sạch được.

Chuyên nhìn bạn dăm dăm, dè dặt:

Hình như cậu cũng... dân Nam Kỳ mà...

- Hừ, Nam thì Nam chớ, cái gì cũng phải có lý của nó. Quá trốn coi không được.

Chuyên không nói thêm gì nữa vì chàng cũng không thân với người bạn này. Tuy thế, chàng vẫn tin bạn bất mãn thật sự..

Chương 14

Sau khi coi và chấm thi ở Cần thơ, Chuyên trở lại Saigon vì còn gần hai tuần nữa mới đến ngày khai trường. Thật ra, lần trở lại này, chàng vẫn hy vọng được gặp Quỳnh, dù vẫn biết người chàng yêu đang ở bên cạnh chồng nàng. Nhưng, chàng không được gặp người yêu mà tình cờ gặp lại Hoàng trong một tiệm ăn trong Chợ lớn. Thấy bạn, chàng định lánh mặt, nhưng chưa kịp thì Hoàng đã trông thấy chàng. Anh bước ngay lại gặp chàng, vồn vã chào hỏi. Chuyên hơi ngạc nhiên về thái độ vui vẻ của Hoàng. Chuyện chàng làm hỏng vụ gian lận trong kỳ thi vừa qua còn làm chàng thấy khó xử với bạn. Thế mà Hoàng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Hoàng đã quên chuyện đó rồi sao? Anh vẫn thân mật hỏi Chuyên về Quỳnh, về chuyện trở lại trường sở nơi biên khu. Trong khi ở Saigon, Chuyên có chương trình du hí nào không? Khi biết chàng rảnh rồi mà Quỳnh đang ở miền Trung với chồng, Hoàng liền reo to:

- Thế thì xong rồi! Tao có một chương trình du hí cho mày qua những ngày buồn tẻ ở cái đất Sài thành hoa lệ vắng em Quỳnh này.

Chuyên lúng túng thoái thác:

- Nhưng tao... tao không thích... cờ bịch...

Hoàng vui vẻ vỗ vai bạn:

- Tao có định đưa mày đi cờ bịch đâu mà đã vội chối đây đẩy..

Chuyên đã bình tĩnh trở lại:

- Ngoài cò bịch, mày còn biết cái gì khác đâu.

Hoàng cười:

- Đừng có khinh tao đi! Tao biết nhiều thứ lắm, không phải chỉ có cò bịch đâu... Cứ theo tao thì biết ngay. Cũng hấp dẫn lắm không phải chuyện chơi đâu.

Chuyên bỗng nhìn thẳng mặt bạn, hỏi:

- Mày không giận tao về cái chuyện vừa xảy ra ở Cần thơ?

Hoàng nhún vai:

- Ồ, làm gì cái vật đó. Làm ăn thì cũng có lúc hên lúc xui. Tiện đây tao cũng xin nói thật với mày là vụ giám thị hành lang giả vừa rồi cũng không làm bọn tao thiệt hại. Bị mày phá, bọn tao phải có ngay cách giải quyết khác. Mày có biết tên thí sinh đó đậu tối ưu không?

Chuyên trở mắt ngạc nhiên hỏi:

- Tối ưu? Mày có chắc không? Bảng chưa niêm yết, làm sao mày biết được?

Hoàng phì cười, nhìn bạn bằng đôi mắt thương hại:

- Mày còn ngố lắm, còn ngây thơ lắm! Thế mà cũng có kẻ đồn rằng mày đã đem lương tâm ra tiệm cầm đồ rồi. Nghe tao phán đây, em. Bọn tao làm ăn qui mô nên có nhiều biện pháp đề phòng những chuyện không may xảy ra. Ba thằng nhỏ đó chi đậm lắm, phải tìm mọi cách cho thằng nhỏ đậu hạng thật cao để đi du học. Vụ giám thị hành lang không trót lọt thì phải xoay kế khác ngay.

Chuyên buột miệng hỏi:

- Kế gì?
- Ồ hay, cái thằng này tò mò nhỉ? Mày biết để làm gì? Bộ lại tìm cách phá nữa hay sao? Nhưng tao nói thiệt với mày, bây giờ có phá cũng không nổi nữa đâu.

Ngưng một chút, anh khoát tay:

- Thôi, dẹp chuyện đó đi. Nói chuyện giải trí lúc này đã.

Chuyên lưỡng lự:

- Nhưng tao... bạn.
- Hừ, mày thì bận cái gì! Em Quỳnh đang ôm chồng ở ngoài trung, mày ở trong này có một mình thì còn có chuyện gì bận nữa. Cứ đi theo tao là hết nhớ em ngay. Vui đéch chịu được.

Chuyên thấy bạn có lý. Thiếu Quỳnh, chàng còn biết làm gì cho qua ngày ở cái đất Saigon này! Không những thế, ngồi không lại hay nghĩ quẩn nghĩ quanh, lại càng thêm nhớ người tình xa xôi. Chàng chép miệng:

- Ừ, thì đi theo mày. Nhưng đi đâu đã?
- Cứ theo tao thì biết. Không ai thêm hại cái mạng chó của mày đâu.

Chuyên rụt rè:

- Tao sợ mày còn thù tao nên âm mưu đưa tao đến chỗ nào đó để ám hại.
- Xí, tao đâu có nhỏ nhen như mày. Thù mày, tao đã cho người uỳnh mày như xương mà không biết ai là thủ phạm. Mà nói cho ngay, mày phá vỡ âm mưu của bọn tao là vì mày có quá nhiều lương tâm, chứ có thù oán gì bọn tao đâu. Mày làm tròn phận sự của mày, ai mà thêm giận mày cho cuộc đời thêm rắc rối, phiền phức... .Thôi, đi theo tao!

Chuyên thấy Hoàng nói có lý nên lặng lẽ theo bạn ra khỏi tiệm ăn. Hoàng gọi một xe taxi, rồi cho người tài xế biết địa chỉ cần tới.. Không đầy mười phút sau, Anh đã nói lớn:

- Tới rồi!

Chuyên lại lặng lẽ theo Hoàng vào nhà. Hoàng có khoá riêng nên không phải gọi cửa. Qua phòng khách vắng tanh, hai người lên lầu, bước vào một căn phòng nhỏ có gắn máy điều hoà không khí. Ngay giữa phòng có khoảng mười người ngồi chung quanh một cái bàn nhỏ. Hoàng lên tiếng nói:

- Người hùng của trường thi đã tới!

Lẻ tẻ một vài người ngoảnh ra nhìn Chuyên gật đầu chào. Theo lời giới

thiệu của Hoàng thì hầu hết những người có mặt là những giáo sư ở tỉnh về coi và chấm thi. Riêng có một người đàn bà ngồi lẫn vào những người khác thì Hoàng không giới thiệu mà chàng cũng không nhận rõ mặt.

Thấy mọi người ngừng lại, người đàn bà lên tiếng:

- Kia, rút đi chớ! Tôi có xì mặt rồi nè!

Chuyên giật mình nhận ra tiếng nói quen thuộc của người đàn bà mà chàng đã có lần tiếp xúc thân mật.

Chàng đưa mắt nhìn Hoàng như có ý hỏi bạn về người đàn bà đó. Hoàng mỉm cười bí mật, quay mặt đi., cố

tình làm vợ. Chuyên khó chịu, giữ im lặng. Nhưng chàng vừa định kéo ghế ngồi thì Hoàng chợt nói với người đàn bà:

- Liên, thầy Chuyên tới mà em cứ phớt tỉnh như vậy sao? Chào thầy nột tiếng đi!
- À, Chuyên reo thầm, đúng tiếng con Liên rồi. Nó làm gì ở đây? Ngay khi đó, Liên nói lớn:
- Mặc xác ông! Bây giờ chỉ có đàn ông chào em, chứ em không phải chào đũa nào hết. Anh biểu ông lại trình diện em đi.

Chuyên nghe đâu nhói ở tim. Chàng ngồi lặng người đi, không biết nên phản ứng cách nào. Chàng không ngờ Liên, cô bé nữ sinh nhà quê nhà mùa ngày xưa, nay đã trở thành dày dạn, có giọng khinh bạc như vậy. Chỉ ngót một năm trời xa cách, nó đã thay đổi hoàn toàn, nhanh chóng. Nó đã biết đánh bạc với đàn ông và coi thường đàn ông. Hoàng vỗ vai Chuyên, nửa đùa nửa thật bảo:

- Thôi thì mày ra trình diện người đẹp đi vậy. Liên bây giờ đẹp ác, đến tao cũng phải mê.

Chuyên nghiêm mặt đáp:

- Đừng có lộn xộn!
- Hoàng vừa cười vừa nói:
- Dù thế nào, em cũng còn mết mày lắm đó..

Chuyên gạt bạn ra, nói:

- Thôi, mày xéo đi chỗ khác đi để tao chơi mấy ván xì... Nào, các bạn, chơi láng bao nhiêu đây?

Chưa ai kịp đáp, Liên đã lên tiếng:

- Đủ chân rồi, không chơi thêm người nữa. Nát hết bài!

Chuyên làm vợ, gằn giọng hỏi lại:

- Láng bao nhiêu?

Một người ngừng lên đáp:

- Xì còm ý mà! Láng có mùi thược thôi.

Chuyên giật mình:

- Mùi ngàn thì còm cái nỗi gì?

Liên lại lên tiếng:

- Không chơi sáu người đâu đấy. Năm là đẹp rồi.

Vừa lúc đó, một người chợt đứng lên, cười với Chuyên:

- Mình hết tiền rồi, cậu thế mình đi. Thế là đi doang ba chục thược... trường tư.

Liên vội níu anh ta lại:

- Tôi cho anh mượn một chục thược, chơi tiếp đi.

Nhưng Hoàng đã vội đưa mắt nháy người vừa đứng lên:

- Thôi, hết địa thì de cho người khác vô.

Chuyên ngồi vào chỗ của người vừa rút lui, quay lại bảo Hoàng:

- Tao không đem tiền theo, cho mượn hai chục ngàn đi.

Liên lại lên tiếng, nói bằng giọng:

- Xí, nghèo mà ham! Thua hết, không biết lấy gì mà trả? Chắc lại moi tiền con mụ phó tỉnh trường...

Nó chưa kịp nói hết câu, Chuyên đã quát:

- Câm ngay!

Nhưng nó vẫn thản nhiên:

- Nói động đến con mụ phó tỉnh trường là có người không bằng lòng. Yêu nhau thế đó!

Chuyên gầm lên:

- Liên, chị còn nói láo nữa, đừng trách tôi ác.

Hoàng cũng lên tiếng xen vào:

- Thôi thôi, cho tôi xin cả hai đi... Kia chúng mày tiếp tục rút đi chứ.

Liên cười nhạt, không nói gì nữa trong khi Chuyên liếc nhanh về phía cô ta, thầm công nhận cô rất đẹp. Cô có nhiều nét hơn hẳn Quỳnh. Nhưng lối trang điểm của cô không phải là lối của người đứng đắn. Hơi nhiều phấn hồng, quàng mắt tô quá đậm và sấp môi có ánh bạc. Chàng ghét loại sấp này vì nó khiến người dùng có đôi môi nhọn nhọn như môi người chết trôi.

Nửa giờ đầu tiên, Chuyên đánh cảm chừng chờ vận đỏ. Vì thế, chàng thường quay bài dù mới rút có hai lá.

Liên nhìn chàng, trề môi mỉa mai:

- Chơi với người cờ bạc gạo mắt cả thú đi!

Để gián tiếp trả lời người học trò cũ, Chuyên nói với Hoàng:

- Toàn tẩy sắt với bạc không à!

Hoàng cười:

- Đánh như mày có lẽ ít thua lắm.

Liên lại lên tiếng:

- Cờ bạc gạo thì thua thế nào được.

Lần này Chuyên trả lời trực tiếp cô ta:

- Không ai cờ bạc gạo hết, nhưng đánh bạc là phải tính toán mới hay, chứ không thể nhắm mắt lao đầu một cách ngu đần.

Liên cười nhạt:

- Đánh bạc là cái thú mua cảm giác, sợ mất tiền thì mua thế nào được.

Chuyên giữ im lặng. Một lát sau chàng gặp được một vài ván bài đẹp. Nhờ thế chàng được tới hơn năm chục ngàn đồng. Có lẽ vận đỏ của chàng đã tới nên chàng muốn mua quân gì là được quân đó. Hai lần chàng mua suốt đều thành công. Một lần, chàng chỉ có một con xì mặt mà dám thâu cáy người có đôi dằm. Số tiền chàng có trước mặt đã lên tới bảy chục ngàn. Chàng không phải là loại người đánh bạc cầu may nên gần về sáng, chàng đã thắng lớn. Hầu như cả làng đều thua. Liên thua đậm nhất, ngót một trăm ngàn. Nhưng cô vẫn tỉnh như không và ham đánh tiếp. Chỉ mãi đến khi trời rạng sáng, cô mới khẽ thờ dài nói:

- Thế là đi đứt trăm rưởi. Hết hy vọng gỡ.

Thấy Liên có vẻ buồn, Chuyên bỗng nghe lòng mình nao nao, đồng thời cũng lấy làm thích thú. Liên lại lên tiếng:

- Đụng với cờ bạc gạo thì thua là cái chắc, than thở cái nỗi gì nữa!

Chuyên cười:

- Chị bỏ ra trăm rưởi để mua cảm giác suốt một đêm là rẻ quá rồi.

Đến ván cuối cùng, ba người kia bỏ hết, tình cờ chỉ còn lại Chuyên và Liên. Cô ta có đôi xì mặt và có thể còn một đôi nữa. Chuyên chỉ có một đôi bồi, nhưng con bài này lại rất sáng, hy vọng rút thêm được một con nữa. Đến lá chót, cạ mình có hai đôi, Liên đẩy tất cả số tiền còn lại ra giữa bàn, khinh khỉnh nói:

- Chỉ còn có một trăm xấp thôi.

Chuyên nhắm tính rất nhanh. Nếu thua ván bài này, chàng vẫn còn được hơn năm chục, không kể số vốn hai chục mượn của Hoàng. Nhưng chàng tin chàng sẽ thắng vì xì của Liên đã hết, không thể lên thành mùn sấu được. Trong khi đó, chắc chắn trong nọc còn một con bồi nữa. Thế là chàng theo. Liên được rút trước. Vì là ván bài cuối lại quan trọng quá nên tay cô hơi run run. Chuyên phì cười, nói giọng chế nhạo:

- Có một trăm ngàn, việc gì mà phải sợ thế không biết.

Liên cố lấy giọng tỉnh:

- Ai sợ hồi nào! Người ta chỉ cảm động vì lần đầu tiên đụng độ với ông thầy cũ mà cũng là người yêu trong mộng và muôn thuở nên có cảm động cũng là lẽ thường.

Chuyên chưa kịp hiểu tại sao Liên lại nói với chàng như thế, Hoàng đã lên tiếng khen:

- Liên ơi, thầy không ngờ hồi này em tiến bộ quá đấy. Em chơi cả đòn tình cảm trong bàn bạc thì ghê thiệt! Em có để cho thầy Chuyên rút con bài này không?

Liên lẳng lặng rút lá bài chót, rồi đặt úp lên con xì, vừa cười vừa nói:

- Chưa cần xem vội.

Xong, cô quay ra trả lời Hoàng:

- Đánh bạc cũng như đánh trận vậy mà, thầy. Có bao nhiêu đòn phép đều có thể giờ ra hết. Em mà thua sạch sành sanh thẳng chông em nó ỳnh cho thì tàn cả một đời hoa..

Nhìn vẻ mặt dạn dày của Liên, nghe giọng nói vừa buồn vừa chán của cô, Chuyên chợt thấy lòng mình xao xuyến. Chàng bỗng có ý định nhường ván chót này cho cô. Vì thế, khi rút con bài xong, chàng lấy hai tay che kín, chỉ hé nhìn rất nhanh rồi đưa trả về nọc, trộn lẫn đi.. Chàng nói với Liên:

- Chị ăn đi! Con bồi không lên nên tôi chỉ có một đôi thôi.

Lúc đó, Liên mới vật ngựa con bài của cô lên. Vô thường vô phạt! Hoàng tò mò hỏi Chuyên:

- Mà rút được con gì?

Chuyên cười:

- Tao có đôi bồi nên định mua thêm một con nữa, nhưng nó không lên.
- Liên hơn hờ kéo đồng bạc cao nghệu về phía mình. Chuyên uể oải đứng lên nói lớn:
- Dù sao tôi cũng còn được hơn năm chục.

Sau khi đếm tiền, Liên cười khanh khách:

- Tưởng thua, ai ngờ còn được mấy choạc.

Một người ghé tai Chuyên nói nhỏ:

- Tôi thấy anh rút được con bồi mà?

Chàng liền đáp:

- Thôi, xong rồi. Thông qua, nói lại làm chi nữa.

Nhìn về mặt Chuyên lúc bấy giờ, Hoàng chợt hiểu, bèn quay sang nói với Liên:

- Thầy Chuyên tặng em ván bài cuối cùng đó. Thầy lên ba con mà không chịu ăn.

Liên nhún vai:

- Thua hay tặng cũng được hết. Tôi quen nhạt tiền của đàn ông rồi. Đứa nào đại đũa ấy chết. Bữa nay được mấy chục thước. Tôi mời tất cả mọi người đi ăn sáng.

Hoàng liền từ chối:

- Tôi xin kiếu.

Lần lượt những người khác cũng từ chối. Cuối cùng, Chuyên nói với Hoàng:

- Bây giờ mày phải đưa tao về. Tao cần tắm rửa, rồi ngủ bù một phát.

Hoàng hát hàm về phía Liên:

- Tiện xe, em đưa thầy Chuyên về đi. Thầy cũng phải thay đồ và nghỉ ngơi một chút.

Liên gật đầu:

- Chỉ sợ người ta không thêm ngồi xe của em thôi.

Hoàng hỏi Chuyên:

- Thế nào? Mày chịu đi cùng với Liên nhé?
- Thì cũng được, miễn là về tới nhà. Chuyên đáp.
- Nào thì đi! Liên nói ngay.

Sau khi bắt tay chào từ biệt tất cả mọi người, Chuyên theo Liên xuống dưới nhà. Hai người không nói với nhau một lời. Khi ngồi trong xe, chàng nhẹ nhàng lên tiếng hỏi:

- Hồi này chị sinh sống ra sao?
- Cũng không đến nỗi chết đói như thầy tưởng.

Nghe giọng khiêu khích của cô, chàng cau mày:

- Tôi chả tưởng gì hết
- Liên mỉm cười chua chát:
- Thầy không tưởng, nhưng chắc thầy mong?
- Tôi cũng không mong. Tại sao tôi lại mong chị chết? Chị cũng thừa biết tôi rất quý chị đến nỗi người ta tưởng tôi... tôi thương chị.

Liên buồn buồn:

- Em cũng ngu đàn tưởng như vậy nên vội vã thương lại một cách tha thiết. Rút cục chỉ mang lấy đau khổ vào mình.

Chuyên hỏi sang chuyện khác:

- Gia đình chị hồi này ra sao?
- Dạ, vẫn bình an, vô sự. Hàng tháng em vẫn gửi tiền về để lo cho các em em được tiếp tục đi học. Chúng nó thương em nên cũng chịu khó học.
- Chị lấy chồng lâu chưa?

Liên nhíu đôi mày lại, tỏ vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của người thầy cũ. Rồi cô chợt cười lớn:

- À, phải rồi! Hồi này em nói giỡn em đã có chồng, thầy tưởng thiệt.
- Nghĩa là chị chưa có chồng?

Liên ngập ngừng:

- Cũng không hẳn có, mà cũng không hẳn... không.

Chuyên cau mày:

- Thế là thế nào?

Liên cười gượng:

- Thế nghĩa là... lâu lâu em có chồng một lần... Rồi lâu lâu lại bỏ... để sống độc thân...

Chuyên ngó thẳng mặt người học trò cũ, nghiêm nghị hỏi:

- Chị sống một cuộc đời ... bê bối như vậy?

Liên bình tĩnh trả lời:

- Nếu thầy cho là bê bối thì... nó bê bối. Nhưng nó đã nuôi sống em và gia đình em.

Ngưng một chút, cô buồn bã kể:

- Hồi mới lên Saigon, em sống rất vất vả, hầu như tuyệt vọng với những nghề lương thiện. Sau này có người mở mắt em ra, cho em biết rằng em có thể lợi dụng cái nhan sắc quê mùa của em để sống sung sướng hơn. Em nghe họ, song vẫn còn cố giữ sự trong trắng. Quả nhiên, có khá hơn, nhưng cũng chỉ có thêm chút tiền gửi về cho gia đình. Cuối cùng, em hiểu rằng muốn giàu có, em phải coi rẻ tấm thân

em. Trước khi đem thân xác ra để kiếm tiền, em cũng đã nghĩ tới thầy.. Đứng vào dịp đó, em nghe tin thầy sắp phải đi xa, liền hấp tấp trở về với ý định dâng hiến tất cả cho người mình yêu...

Chuyên bỗng nghe lòng mình xót xa và tê tái. Chàng không ngờ Liên lại yêu mình như vậy. Liên buồn bã nói tiếp:

- Nhưng người em yêu đâu có thêm để ý tới em. Thiệt bẽ bàng quá!

Chuyên tỏ vẻ hơi ngạc nhiên:

- Nhưng hỏi đó tôi có gặp chị đâu nhỉ?
- Liên ngập ngừng:
- Em có đến nhà... kiếm thầy... thấy thầy đang nói chuyện với cô Quỳnh... thì em biết em đã mất thầy vĩnh viễn...
- Hình như hỏi đó, cô Quỳnh đã lấy chồng?

Liên khẽ nhún vai:

- Vợ chồng thì ăn nhằm gì. Yêu nhau thì cứ yêu, ai ngăn cản nổi!

Chuyên buồn buồn:

- Chỉ vì một sự hiểu lầm mà lỡ làng hết mọi chuyện... Lỡ cho chị mà cũng lỡ cả cho tôi...

Liên tỏ mò:

- Hỏi đó thầy và cô Quỳnh cũng chưa yêu nhau?
- Các chị đã hiểu lầm tôi nên gây nhiều chuyện lộn xộn..
- Liên cười:
- Vậy mà hỏi đó em thù ghét cổ... kinh khủng.
- Chị tưởng tôi yêu cô Quỳnh nên thù ghét cổ? Bây giờ chị còn ghét cổ không?

Lưỡng lự một vài giây, cô gật đầu:

- Còn... Còn thù ghét hơn là đàng khác.

Chuyên giữ im lặng, ngầm hiểu rằng đó là một cách tỏ tình của cô. Liên bỗng đổi giọng hỏi:

- Thầy về đâu? Em chưa biết nhà thầy ở cái đất Saigon này đấy.
- Chuyên vội nhìn ra ngoài để nhận đường, rồi đáp:
- Đến ngã tư này chị quẹo mặt. Cũng còn hơi xa... .Tôi cũng cần về nhà ngủ một giấc. Tôi ít khi thức đêm nên cũng thấm mệt rồi... .Vậy mà tôi thấy chị có vẻ tỉnh táo như thường.
- Em sống nhiều về đêm nên quen rồi. Nhưng em cũng phải ngủ một giấc cho tỉnh táo... .Tối nay em đến đón thầy đi ăn, có được không?

Chuyên ngập ngừng:

- Tôi sợ tôi bận...
- Chắc tối nay thầy có hẹn với cô Quỳnh?
- Không phải vậy, vì hiện cô ấy ở ngoài trung.

Liên có giọng vui vẻ:

- Vậy thì còn có trở ngại gì nữa đâu... Thế nào thầy cũng phải đi với em tối nay.

Chuyên bỗng nói lớn:

- Ngừng lại! Tới nhà rồi!
- Liên làm ngơ. Không những không ngừng xe lại, cô còn nhấn thêm ga cho xe chạy nhanh hơn.

Chuyên ngạc nhiên hỏi:

- Chị làm gì vậy?

Liên nhướn miệng cười:

- Em bắt cóc thầy bữa nay. Mời thầy về nhà em chơi.

Chuyên ngập dài một cái rồi hỏi:

- Chị có biết tôi đang buồn ngủ lắm không?
- Chính vì vậy em mới mời thầy về nhà em ngủ. Em sẽ chiều theo bất cứ ý muốn nào của thầy. Hy vọng thầy sẽ được một ngày vui.

Chuyên nghi ngờ:

- Bộ chị không sợ ông chồng hiện tại của chị ghen sao?
- Em đã thưa với thầy em có lúc có chồng, có lúc không. Hiện bây giờ thì không.

Chuyên tặc lưỡi:

- Ừ thì thử đến nhà chị xem sao. Chắc chị cũng hay bắt cóc đàn ông kiểu này, phải không?

Liên cười:

- Thầy làm như em rề giá lắm ấy. Em đâu thèm bắt cóc ai. Thằng nào muốn đến gần em cũng phải lạy lục, van xin mãi em mới chịu đấy.

- Vậy mà hôm nay chị bắt cóc tôi?

Liên bồng phì cười:

- Lắm lúc thầy ngớ ngẩn thấy mò.

Chuyên liền công nhận:

- Chính vì cái ngớ ngẩn đó mà tôi đã gây ra hiểu lầm và lỡ làng cho nhiều người, trong đó có cả người tôi rất thương và yêu.

Liên có giọng trách móc:

- Mà em là người bị nặng nhất. Nhưng em không bao giờ dám oán thầy đâu.

Chuyên thốt kêu to:

- Mà sao chị lại chạy ngược vào Chợ lớn thế này?

Liên phì cười:

- Bộ em không có quyền ở trong Chợ lớn sao? Nếu thầy thích em ở ngoài Saigon thì mượn nhà cho em ở đi. Nếu thầy thích nữa thì cho em theo thầy về nơi thầy đang dạy học càng tốt. Em hứa sẽ rất ngoan ngoãn lo việc nội trợ cho thầy.

Rõ ràng cô muốn tấn công tình cảm người thầy học cũ. Nhưng Chuyên làm ngơ, chỉ cười, rồi nói:

- Chị hay nói giỡn quá!

Liên không để ý lời chàng, nhìn đăm ra bên ngoài rồi từ từ cho xe đậu sát vào lề.. Chàng liền hỏi:

- Tới nhà rồi sao?
- Đâu có, thầy. Em đói nên ghé vô đây ăn một tô hủ tíu.

Bây giờ Chuyên mới biết cô đậu xe trước một tiệm ăn khá đông khách. Cô nhanh nhẹn mở cửa bước xuống. Chuyên uể oải đi theo sau. Nhìn cái vẻ dạn dĩ của cô, chàng nghe lòng dâng lên một niềm chua xót. Chàng không ngờ hoàn cảnh đã xô đẩy một cô nữ sinh ngoan ngoãn và chăm chỉ vào con đường trụy lạc ngày nay. Không biết rồi đây tương lai cô sẽ ra sao? Với lối sống này cô sẽ tàn tạ rất nhanh.

Vừa bước chân qua cửa tiệm ăn, Liên chợt quay lại nhìn Chuyên, bắt gặp đôi mắt xót xa của chàng, liền thôi cười, ghé tai chàng hỏi nhỏ:

- Thầy đang nghĩ gì? Có phải thầy đang tội nghiệp cho em không?

Chuyên không đáp, lẳng lặng bước tới một bàn trống, kéo ghế ngồi. Liên ngồi đối diện với chàng, khẽ thở dài:

- Chỉ tại thầy hết! Giá hồi đó thầy đừng ruồng rẫy em... thì chắc em cũng vẫn tiếp tục học...

Chuyên gạt đi:

- Thôi, nhắc lại chuyện cũ làm gì nữa..

Liên vẫn buồn buồn nói tiếp:

- Em biết cuộc sống này của em sẽ không kéo dài được... Trong một tương lai rất gần đây, em sẽ thành đồ phế thải. Vì vậy, ngày nay em cố lượm được càng nhiều tiền càng tốt, để dành sau này có thể sống đắp đổi qua ngày...

Chuyên hỏi:

- Tại sao chị không kiếm một nghề nào lâu dài?

Vừa hỏi xong, chàng lại thấy mình ngớ ngẩn. Liên chép miệng đáp:

- Với sức học dở dang của em, như em đã nói với thầy, chỉ có thể kiếm được một chân thư ký, lương tháng vài ba ngàn đồng, nuôi thân còn chưa đủ, nói chi đến việc giúp đỡ gia đình... Mà thôi, ăn cái đã.

Trong khi cô gọi đồ ăn, Chuyên lặng lẽ ngắm cô. Bắt gặp đôi mắt của người thầy cũ đang nhìn mình chăm chặp, cô cười lả lơi:

- Lát nữa về nhà, tha hồ thầy ngắm. Em sẽ cười hết đồ nếu thầy thích..

Chuyên đỏ mặt, trách khế:

- Bậy nào!

Liên phá lên cười khanh khách.

Chương 15

Những ngày hè còn lại, trước khi trở về ngôi trường ở nơi biên khu, Chuyên đã sống thật thoải mái với Liên như một cặp vợ chồng mới cưới. Liên đã dẫn dắt Chuyên vào những thích thú bất ngờ mà từ trước chàng

chưa bao giờ được hưởng. Chàng là một thanh niên có nhiều lương tâm, thích những lý tưởng cao xa, thêm một chút lãng mạn, nên hầu như không có kinh nghiệm gì về đàn bà. Nay được Liên mở đường chỉ lối, chàng bị quyến rũ ngay. Không những thế, Liên lại là một nữ sinh ngoan ngoãn, xinh đẹp, chàng làm sao cưỡng lại được sự hấp dẫn thần tiên ấy. Dù ít tuổi nhưng ra đời sớm và đã có nhiều kinh nghiệm với đàn ông, Liên biết cách chiều chuộng người thầy học cũ khiến Chuyên phải mê say ngập lặn trong các cuộc truy hoan. Chàng lớn lên trong một gia đình nền nếp lễ giáo. Cha và các anh, chị đều là nhà giáo, sống mẫu mực và nền nếp. Trong bầu không khí hoàn toàn đạo đức của gia đình, chàng trở thành một con người có lý tưởng cao đẹp. Chàng có nhiều bạn nhưng không bao giờ a dua theo bạn đến những chỗ ăn chơi đàng điếm. Vì thế, đối với đàn bà, chàng còn nhiều xa lạ. Nay bỗng được Liên đưa vào những thú vui của thể xác, chàng làm sao không bị quyến rũ. Nhờ những thú vui đó, chàng dần dần khuây khỏa nỗi nhớ Quỳnh. Hình bóng nàng mờ nhạt phần nào trong tâm tưởng chàng.

Bây giờ giữa chàng và Liên không còn gì cách biệt nữa, nên chàng không cần giữ ý tứ với cô. Đối với chàng ngày nay Liên cũng như những người đàn bà khác. Tình thầy trò không còn là một trở ngại dù lớn hay nhỏ. Trong khi đó, Liên vẫn thầm tự so sánh mình với cô giáo cũ nên một hôm cô nói với Chuyên bằng một giọng buồn buồn:

- Em biết em nhớ hẳn lắm nên không dám sánh với cô Quỳnh. Được anh nủ lòng thương như thế này là em mãn nguyện rồi.

Lời than của cô đã làm Chuyên suy nghĩ nhiều. Chàng bỗng thấy mình là một kẻ hèn hạ, tội tệ vì đã lợi dụng tình yêu chân thật của một người học trò cũ để giải trí trong một thời gian ngắn.. Chàng bị lương tâm dày vò nên mất ăn mất ngủ. Vì thế, vào buổi chiều trước khi chia tay với Liên để trở về ngôi trường ở biên khu, chàng bỗng hỏi:

- Nếu anh chính thức cưới em, thì em nghĩ sao? Em có bằng lòng làm vợ anh không?

Liên ngạc nhiên, trở mắt nhìn chàng, rồi hỏi bằng một giọng nghi ngờ:

- Anh sẽ cưới em? Anh có khùng không đấy?

Chàng đáp bằng một giọng chắc nịch:

- Không, anh không khùng. Lần này anh rất tỉnh táo và đứng đắn... Anh rất vui khi có em ở cạnh để cùng đi bên nhau trọn cuộc đời này... Anh rất hãnh diện có người vợ đẹp và chung thủy như em.
- Dù em là một con đàn bà dơ bẩn? Anh có biết em đã từng ngủ với nhiều người đàn ông để bòn rút tiền của họ không?. Em chưa thực sự là một con điếm, nhưng đã đi được quá nửa con đường tới cái mục tiêu đó. Em chỉ hơn họ một chút là em có quyền lựa chọn đối tượng. Sự lựa chọn của em căn cứ trên đồng tiền. Ai có nhiều tiền thì được làm chồng em một thời gian. Hết tiền là hết tình nghĩa...

Thấy cô tự kể xấu mình, Chuyên gạt đi:

- Anh đã quyết định, em đừng tìm cách từ chối nữa, nếu em thực sự yêu anh.

Liên bỗng òa khóc, gục vào vai Chuyên nức nở. Một tay chàng ghi chặt cổ, một tay xoa nhẹ lưng cô, dịu dàng hỏi:

- Tại sao em khóc?

Liên nghẹn ngào không nói nên lời. Cả hai cùng giữ im lặng một lúc khá lâu.. Cuối cùng, Liên buông Chuyên ra, chạy vào phòng tắm rửa mặt và để lấy lại bình tĩnh. Lúc trở ra, dù hai mắt vẫn còn đỏ hoe, cô nở một nụ cười thật tươi, cố lấy giọng vui vẻ:

- Thế là em đã đạt được ước nguyện của đời em... Chưa bao giờ em sung sướng bằng lúc này. Trời ơi, tôi sắp trở thành bà Chuyên rồi nè! Nhưng, anh ơi, anh đừng dối gạt em lần nữa nhé...

Chuyên lắc đầu:

- Không, không bao giờ anh dối gạt em hết. Anh sẽ về trường để xin phép nghỉ, rồi lo in thiệp cưới. Mọi chuyện sẽ tiến hành thật nhanh vì... anh không muốn xa em nữa. Ở dưới đó, anh sẽ mượn nhà riêng để vợ chồng mình ở với nhau.

Liên bỗng có giọng lo lắng:

- Mọi chuyện bỗng tốt đẹp quá, cứ như trong một giấc mơ khiến em... phát sợ.

Chuyên kéo cô vào lòng, ghi chặt lấy tấm thân tròn lẳn của cô, dịu dàng nói vào tai cô:

- Tất cả chuyện đang xảy ra đều là sự thật hết. Em không mơ đâu. Em đang tỉnh mà.

Còn... còn cô Quỳnh?

- Em quên rằng cô cũng có chồng rồi sao? Anh sẽ quên hết dĩ vãng. Từ nay anh chỉ biết có em thôi. Rồi chúng ta sẽ có một gia đình ấm cúng, trọn đời sống bên nhau...

Liên lại thốt kêu:

- Trời ơi, sao đẹp quá vậy nè! Không biết em đã tu được mấy kiếp rồi? Em nhớ hồi em còn nhỏ chút xíu, có người nói với em là cái gì đẹp quá khó thành thiệt...

Chuyên lại phải tìm lời trấn an:

- Có gì đẹp quá đâu, em. Yêu nhau, lấy nhau là một chuyện rất bình thường ở cõi đời này mà.
- Dạ, đối với anh thì nó bình thường thiệt. Nhưng với em, nó đâu có bình thường... Phải nói là bất thường mới đúng.
- Thì cứ cho là bất thường đi. Bộ em không tin anh có thể làm chuyện bất thường được sao?

Liên gạt đầu:

- Em tin chứ. Em nghĩ rằng trên cõi đời này không ai có thể tin anh bằng em đâu, kể cả cô Quỳnh
- Vậy thì có gì đáng lo, đáng sợ nữa đâu.
- Dạ, em chẳng lo sợ gì hết.

Nghe giọng nói ngoan ngoãn của cô, Chuyên bỗng thấy trước mặt mình cô nữ sinh duyên dáng, xinh đẹp của lớp đệ nhị mấy năm về trước. Một mối thương cảm xen lẫn hối hận tràn ngập lòng chàng. Thoảng trong một giây, trong tâm trí chàng hiện ra một cảnh gia đình ấm cúng, hạnh phúc mà chàng sẽ được hưởng bên cạnh Liên. Chàng nhẹ vuốt tóc cô. nói bằng một giọng cương quyết:

- Từ nay, em vĩnh viễn sẽ có anh bên cạnh, cả lúc buồn cũng như lúc vui.

Liên nhõng nhẽo:

- Em thiệt sung sướng quá...
- Nhưng... không biết em có chịu nổi cuộc sống thanh bạch của một nhà giáo nghèo nơi biên khu hẻo lánh không? Về đó, chúng ta sẽ không còn những tiện nghi như ở Saigon này nữa.

Liên dụi đầu vào ngực người yêu:

- Được sống bên anh thì dù chỉ ăn có một bữa hay uống nước lạnh cảm hơi em cũng bằng lòng. Anh quên rằng em xuất thân từ một gia đình quê mùa, nghèo khổ rồi sao?

Chuyên vui vẻ:

- Thế thì không có gì có thể ngăn cách hai ta được nữa.
- Dạ, em cũng tin như vậy.

Ngay tối hôm đó, Chuyên đưa Liên vào một tiệm ăn sang trọng ở trung tâm Saigon để đánh dấu ngày hai người cam kết sống vĩnh viễn bên nhau mà chàng coi đó là một ngày rất trọng đại trong đời chàng. Liên luôn luôn nép sát vào Chuyên. Thỉnh thoảng cô lại rên nho nhỏ: "Em hạnh phúc quá!" hoặc "Em sung sướng quá!" Chính Chuyên cũng thấy vui. Đôi khi chàng còn hãnh diện vì chợt gặp những đôi mắt hau háu chiêm ngưỡng nhan sắc của Liên.

Hôm sau Liên ra tận bến xe đò sụi sùi đưa tiễn người yêu về trường ở một nơi xa xôi hẻo lánh. Chuyên hứa sẽ giải quyết mọi chuyện thật nhanh chóng để được chính thức sống cuộc đời vợ chồng với Liên. Khi xe từ từ lăn bánh, Liên bỗng nghẹn ngào nói:

- Lần này... đừng quên em nữa nhé.

Chuyên đáp nhanh:

- Không bao giờ...

Chính chàng cũng tin như vậy.

.....

Về đến tỉnh lỵ nơi biên khu, Chuyên rẽ ngay vào trường để lấy thời khóa biểu. Chàng rất ngạc nhiên khi thấy tờ thời khóa biểu đi kèm với một bức thư. Chỉ thoáng nhìn nét chữ ngoài phong bì chàng biết ngay là thư của Quỳnh. Chàng vội mở ra đọc. Chỉ vờn vờn có mấy hàng chữ vắn tắt:

Anh Chuyên,

Em về Saigon đã một tuần mà không sao gặp anh được. Sau nhờ anh Hoàng cho biết anh ở nhà trò Liên. Đó là một chuyện đáng mừng, vì dù sao Anh cũng không còn cô đơn nữa.

Anh Diên về Saigon họp ở bộ Nội Vụ nên em cũng theo về để hy vọng được gặp Anh vài bữa trước ngày khai trường. Khi đã bắt đầu niên học mới, mình sẽ phải chờ đợi suốt chín tháng trời mới được gặp lại nhau. Cứ nghĩ Anh thui thủi một mình, em thương lắm. Nhưng bây giờ thì em an tâm rồi. Anh không còn cô đơn nữa. Em rất mừng, vì từ nay hết bận khoăn lo lắng cho Anh.

Ngày mai em trở ra miền Trung dù anh Diên vẫn còn bận họp.

Chúc Anh nhiều may mắn trong cuộc tình mới (hay cũ?)

Quỳnh

Tái bút Vì không biết địa chỉ nhà riêng Anh, em phải gửi tới văn phòng nhà trường, nếu có gì bất tiện cho Anh, em xin lỗi.

Đọc xong lá thư ngắn ngủi của Quỳnh, Chuyên ngồi lặng đi một lúc khá lâu. Chàng không biết nên buồn hay nên vui vì dù sao đó cũng là một mất mát. Chàng thầm tự hỏi Liên có đủ tư cách và khả năng thay thế sự mất mát đó không? So sánh giữa hai người đàn bà, Liên trẻ hơn, đẹp hơn, lại còn độc thân. Nhưng nhìn vào tận đáy trái tim mình, chàng thấy chàng vẫn yêu Quỳnh hơn, dù nàng đã có chồng, dù nàng không đẹp bằng cô học trò cũ. Đối với Liên, chàng bị quyến rũ vì sự chung đụng thể xác hơn là tình yêu. Một đàng, cuộc tình đầy tính chất lãng mạn và không thể đi đến một kết thúc tốt đẹp cho cả hai. Đó chính là một mối tình không lối thoát. Đàng khác, cuộc tình là một thực tế và không gặp một trở ngại nào. Chàng chỉ có thể chọn một trong hai con đường. Và chàng đã quyết định cùng Liên đi trọn cuộc đời này. Còn gì nữa đâu để mà tiếc nuối, để mà lưỡng lự, rụt rè.

Chuyên khẽ thở dài, xếp lá thư của Quỳnh lại, rồi mở tờ thời khóa biểu ra xem. Chàng rất ưng ý về sự sắp xếp của Kim. Dù chàng không đòi hỏi, viên giám học cũng cho chàng nghỉ hai ngày cuối tuần. Chàng sẽ chỉ phải dạy đến chiều thứ năm là hết giờ, sáng thứ sáu có thể đi xe đò về Saigon nghỉ ngơi đến trưa chủ nhật thì trở lại trường. Bây giờ hai ngày nghỉ cuối tuần rất cần thiết đối với chàng, ít ra cũng cho đến khi chính thức làm đám cưới với Liên. Chợt nhớ đến lời hứa cưới Liên, chàng bỗng thấy mình có nhiều việc phải làm. Chàng muốn đưa Liên về ở chung nơi tỉnh xa xôi này càng sớm càng tốt. Liên sẽ là vợ chàng, lo việc nội trợ. Có thể chàng sẽ khuyến khích cô đi học lại...

Với ý nghĩ sẽ có một mái ấm gia đình và một người vợ đẹp, trẻ trung, Chuyên vui hẳn lên. Cái vui của chàng đã khiến nhiều bạn đồng nghiệp ngạc nhiên khi họ gặp chàng vào ngày khai giảng niên học mới. Họ nhìn chàng bằng những đôi mắt tò mò nhưng không tiện hỏi lý do. Trong khi đó, Chuyên định sẽ nói chuyện với Hưởng vào giờ ra chơi để xin phép nghỉ vài bữa lo chuẩn bị làm đám cưới. Khi bắt tay vào việc chàng mới thấy có quá nhiều chuyện cần làm chứ không phải chỉ đưa nhau đi ký hôn thú và tổ chức một bữa tiệc cưới là xong. Phải có thời gian để sắp xếp mọi chuyện. In thiệp cưới, gửi giấy mời, tìm nhà hàng... đều là những việc bắt buộc phải làm, thế mà chàng lại ở xa Saigon quá. Nếu muốn Liên lo bớt cho một phần công việc, chàng cũng phải gặp cô để bàn tính. Mỗi người ở một nơi, cách nhau cả một ngày đường, muốn gặp nhau cũng khó, nói chi đến chuyện thảo luận. Vì thế, chàng cần có thời gian. Nhưng mới đầu niên học đã xin nghỉ ngay có thể gây trở ngại cho ban giám đốc nhà trường trong việc điều hành. Dù sao chàng cũng phải nói chuyện với Hưởng xem anh có cách nào giúp chàng không. Chàng biết Hưởng là người tốt, sẵn sàng giúp đỡ bạn bè, nhưng gây khó cho anh cũng là điều chàng không muốn.

Khi vào lớp, buổi đầu tiên của niên học mới, thấy học trò rầm rập nghe theo lời chỉ dẫn của mình, Chuyên bỗng quên hết mọi chuyện. Lương tâm chức nghiệp của một nhà giáo làm mọi dự tính tương lai phai mờ. Chàng vui vẻ nói chuyện với từng học sinh và trả lời những thắc mắc của chúng về việc học cũng như về cá nhân mình. Qua buổi nói chuyện này, chàng hiểu đời sống của chúng và gia đình chúng. Đa số, chúng thuộc thành phần nghèo khổ và làm ruộng trong vùng xôi đậu nên cuộc sống rất khó khăn, chật vật.. Cũng có một số là con các viên chức trong tòa tỉnh hoặc các công chức hạng thấp trong các ty, sở. Hầu hết đưa nào, sau giờ học, cũng phải làm việc giúp gia đình. Đưa thì làm việc đồng áng, đưa thì ra chợ giúp cha mẹ buôn bán, đưa thì phải chèo ghe kiếm thêm tiền...

Sau hai giờ thầy trò tìm hiểu nhau, Chuyên bỗng thấy nhiệm vụ của mình đối với đám học sinh nơi biên khu này thật nặng nề và quan trọng. Chúng đi học được là một cố gắng lớn lao của gia đình. Ai cũng mong tương lai con cái khá hơn mình hiện tại, nên cố gắng hy sinh cho chúng. Giáo dục bao giờ cũng là con đường duy nhất để thay đổi đời sống của con người ở bất cứ thời đại nào và bất cứ hoàn cảnh nào. Thế rồi chàng rụt rè trước ý định bỏ chúng ngay những buổi học đầu tiên. Lương tâm không cho phép chàng làm như vậy. Vì phân vân không biết quyết định thế nào nên giờ ra chơi chàng cũng chưa vội gặp Hưởng.

Rồi buổi học đầu qua trong sự phân vân của Chuyên. Buổi chiều, chàng chỉ phải dạy hai giờ cuối nên có thời gian suy nghĩ về đám cưới. Chàng đã trót hứa với Liên nên không muốn làm cô lại thất vọng lần nữa. Nhưng chàng cũng không muốn bỏ đám học trò nơi biên khu này trong những ngày mới nhập học. Ngoài ra, chàng cũng ngại gây xáo trộn cho Hưởng và Kim vì phải tìm người tạm thay thế. Chàng biết rằng sắp xếp một thời khóa biểu cho toàn trường không phải dễ, nhất là chuyện người nào cũng muốn được nghỉ một hai bữa, hoặc

vì phải dạy tư thêm hoặc vì lý do cá nhân nào đó. Kim đã cặm cụi cả tháng trời mới thỏa mãn được tất cả yêu cầu của mọi người.

Chuyên đến trường hơi sớm để định hỏi ý kiến Hưởng và xin anh giúp đỡ. Dù sao Hưởng cũng có nhiều kinh nghiệm hơn chàng về nghề nghiệp, lại thêm kinh nghiệm về quản trị nữa. Chuyên vừa vào phòng giáo sư, một bác tùy phái của văn phòng nhà trường vội bước vào theo. Bác vui vẻ nói:

- Thầy có thư Saigon. Người đưa thư vừa mang tới.

Chàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Tôi có thư Saigon? Tôi vừa ở trên xuống mà.

Bác tùy phái chỉ cười rồi trao cho chàng một bao thư mỏng. Thoáng nhìn nét chữ trên phong bì, chàng biết ngay là thư của Liên, nên càng ngạc nhiên hơn. Chàng thầm tự hỏi: Có chuyện gì mà Liên đã vội viết thư ngay? Mình mới gặp nàng cách đây vài bữa mà. Chàng vội vàng xé bao thư. Bên trong chỉ có một mảnh giấy nhỏ bằng bàn tay và mấy hàng chữ nắn nót của Liên. Cô cho biết cô đã đổi ý sau mấy đêm thức trắng để suy nghĩ. Cô không thể làm vợ Chuyên được. Có rất nhiều lý do, chỉ có thể giải bày khi gặp chàng vì cô không có đủ khả năng viết một lá thư dài nói hết mọi lẽ.

Đọc xong lá thư ngắn ấy, Chuyên ngồi lặng đi một lát khá lâu. Cũng may là lúc đó, bác tùy phái đã trở về văn phòng nên chỉ có một mình chàng trong phòng giáo sư, không sợ ai ngó thấy vẻ mặt buồn thảm, đầy thất vọng của mình. Chàng nuối tiếc mối tình thì ít mà tự ái bị tổn thương thì nhiều. Trong thâm tâm, chàng vẫn nghĩ rằng chàng đã hạ mình xuống để đưa Liên ra khỏi vũng bùn nhơ, cô phải biết ơn chàng mới đúng. Nhưng thực tế đã trái ngược. Tại sao Liên lại đổi ý? Chàng nóng lòng muốn gặp cô ngay để hỏi lý do. Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên của niên học mới, chàng không thể bỏ học sinh mà đi được. Gạt bỏ sự xáo trộn bất ngờ mà ban giám đốc phải đối phó, chàng cũng không thể làm ngơ trước lương tâm của một nhà giáo, dù lòng chàng nóng như lửa.

Suốt mấy ngày liền, Chuyên đã tự phần đầu để ở lại với học sinh trong mấy ngày đầu tiên của niên học mới. Có lúc nửa đêm chợt thức giấc, chàng chỉ muốn gặp Liên ngay. Nhưng chàng phải dè dặt sự mong muốn đó. Vì thế, chàng ít ngủ và ăn uống cũng không ngon miệng. Trước mặt học sinh, chàng cũng không dám để lộ nỗi buồn của mình. Gặp các bạn đồng nghiệp trong phòng giáo sư, chàng cũng vẫn phải tươi cười vui vẻ. Lắm lúc chàng thấy lòng mình thật chua xót. Chỉ trong một thời gian ngắn, chàng mất luôn cả Quỳnh lẫn Liên. Đối với Quỳnh, chàng cho sự tan vỡ là việc tất nhiên. Dù sao nàng cũng đã có chồng, nên tình yêu của hai người hoàn toàn bé tấc. Sự chia ly nào cũng nhuộm buồn đau, thương tiếc. Nhưng với Quỳnh, nỗi buồn đau nhẹ hơn, không làm Chuyên khắc khoải. Còn với Liên, chàng thấy lòng mình nặng trĩu vừa giận hờn vừa nuối tiếc. Chàng có tâm trạng của một người ban ơn mà bị người chịu ơn phụ bạc.

Rồi tuần đầu tiên của niên học cũng qua đi, dù rất chậm chạp đối với Chuyên. Sáng sớm thứ sáu chàng đi chuyến xe đò đầu tiên về Saigon. Vừa xuống xe, chàng tìm đến nhà Liên ngay. Một người đàn ông đứng tuổi mở cửa, nhìn chàng bằng đôi mắt ngạc nhiên và nghi ngờ. Không để ông ta ngạc nhiên lâu, chàng lịch sự xin gặp Liên. Ông ta ngắm chàng một lúc lâu, từ đầu xuống chân, rồi đáp:

- Cô ấy không ở đây nữa. Đây là nhà của tôi.

Chuyên chưa kịp hỏi thêm, ông đã nói tiếp:

- Tôi không biết địa chỉ mới của cô ấy... Khi cô ấy ra đi, cách đây hai bữa, có cho biết sẽ về quê, nhưng có về quê thiết không thì tôi không rõ.

Nói xong, ông ta đóng cửa lại ngay không để Chuyên kịp hỏi thêm câu nào. Chàng nghi Liên vẫn còn ở trong nhà và không muốn gặp chàng, vì mùi nước hoa đặc biệt của cô vẫn phảng phất đâu đây. Chàng nhớ có hôm chàng hỏi cô dùng loại nước hoa gì mà có mùi thơm đặc biệt, không giống mùi nước hoa Chanel Quỳnh vẫn dùng. Cô cho biết nước hoa của cô là Nuit d'Orient rẻ hơn nước hoa Chanel. Chàng làm sao quên được mùi thơm đặc biệt ấy. Chàng đứng tần ngần trước cửa nhà rất lâu mà không sao nghĩ ra cách gặp được Liên. Ngót nửa giờ sau, chàng lại gọi cửa lần nữa. Người đàn ông đứng tuổi lại xuất hiện với vẻ mặt hầm hầm nói ngay:

- Anh còn phá tôi nữa, tôi kêu cảnh sát... Cút đi!

Chuyên chưa kịp có phản ứng thì cửa đã đóng mạnh và có tiếng cài chốt bên trong. Chàng đành lủi thủi bỏ đi. Một mối căm giận bốc cháy trong lòng chàng. Chàng không ngờ Liên lại đối xử với chàng tệ như thế. Rõ ràng có sự sắp xếp trước để đón tiếp chàng. Phải chăng đó là một cách đoạn tuyệt của Liên? Cô đối với chàng tàn nhẫn đến thế sao? Mới cách đây chưa đầy nửa tháng, hai người còn khăng khít, hứa hẹn sống trọn đời bên

n nhau. Sự ruồng rẫy này làm chàng chết điếng trong lòng.. Chàng đã bỏ đi một quãng xa, còn tần ngần đứng lại, ngó căn nhà mà chàng và Liên đã từng sống say đắm bên nhau một thời gian ngắn ngủi. Biết không còn cách nào để có thể gặp Liên, chàng đành gọi taxi để ra về. Khi xe gần tới nhà, chàng chợt nhớ tới Hoàng. Chàng tin rằng bạn có thể hiểu hết mọi chuyện liên quan đến Liên. Lúc này đã vào niên học, Hoàng chắc chắn có mặt ở trường. Chàng cần gặp anh ngay vì thời gian nghỉ cuối tuần của chàng có hạn. Nhưng khi nhìn ra ngoài, chàng thấy bóng chiều đã đổ nghiêng trên mặt đường. Vào giờ này, vì tình hình an ninh, không còn xe đồ nào về lục tỉnh nữa. Chàng đành về nhà nghỉ ngơi chờ đèn sáng hôm sau. Nhưng suốt đêm chàng chỉ chợt mắt được có hơn một tiếng. Nỗi đau tự ái bị tổn thương làm chàng vật vã trần trọc. Khi trời mới mờ mờ sáng, đèn đường chưa tắt, chàng đã chạy vội ra bến xe đồ. Rất may là chàng bắt kịp chuyến xe thứ nhất.

Ngót ba tiếng đồng sau Chuyên đã tìm ra Hoàng một cách dễ dàng. Vừa trông thấy bạn, Hoàng hơi giật mình, tỏ vẻ ngạc nhiên, thốt kêu:

- Mày bệnh hả? Sao trông phờ phạc quá vậy? À, mà về đây làm cái thống chế gì? Hay nhớ lão Trương? Không để ý tới lời nói đùa của bạn, Chuyên đáp ngay:

- Tao muốn nhờ mày tìm giúp con Liên.

Hoàng trở mắt nhìn chàng:

- Tìm em Liên? Thì nó vẫn ở nhà cũ, trên Saigon, chứ đâu có ở dưới này.

Để giải thích lý do, Chuyên móc túi đưa cho bạn bức thư của Liên. Hoàng chỉ liếc mắt qua, rồi khẽ thờ dài, nói:

- Tao không ngờ nó làm thiệt. Thôi, tao đưa mày về nhà, rồi sẽ nói chuyện thêm. Tao cũng vừa hết giờ,

Khi ngồi trên xe lôi, cả hai cùng giữ im lặng. Nhưng lúc vừa bước chân vào nhà Hoàng, Chuyên hỏi ngay:

- Mày biết trước chuyện này?

Hoàng trả lời một cách chậm chạp như muốn chọn lựa câu chuyện hay lời nói:

- Biết trước thì cũng không đúng. . . Hôm tao sửa soạn về trường, nó tìm gặp tao, tâm sự với tao rằng thì là nếu lấy mày, cuộc đời nó sẽ có nhiều thay đổi quan trọng mà nó không muốn. Nó đã quen lối sống bữa bãi, chơi bời, cờ bạc, ăn tục nói phét... Lấy mày thì phải vào khuôn vào phép, phải sống cho ra một bà nội trợ, vợ một ông giáo tỉnh nhỏ. Không biết nó có làm tròn bổn phận không? Tao bảo nó là cái gì rồi cũng quen hết, dần dần có khi nó lại thích cuộc sống an bình đó. Ngẫm nghĩ một lát, nó lại nói là mẹ và các em nó trông hết vào nó, rồi lấy tiền đâu mà gửi về giúp đỡ hàng tháng như bây giờ nó đang làm? Điều này thì tao cũng ngắc luôn, không biết nói sao... Nhưng tao chỉ tưởng nó nói thế thôi chứ không ngờ nó làm thật... Sao mày không tới hỏi thẳng nó mà lại mò xuống đây?

Chuyên kể lại chuyện Liên tránh mặt và cho một người đàn ông ra đuổi chàng. Nghe xong, Hoàng giữ im lặng khá lâu, rồi chép miệng:

- Tao không ngờ nó đối xử tệ với mày như vậy. Đáng lẽ nó phải gặp mày để nói thẳng với mày quyết định và lý do của nó. Chẳng gì hai đứa mày cũng đã hứa hẹn thành vợ thành chồng...

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

- Nhưng nghĩ cho cùng, nó không dám gặp mày cũng phải. Nó rất yêu mày, yêu thành thật, vì mày là người yêu đầu tiên trong đời nó. Nhìn thấy mặt mày, nhất là cái bản mặt phờ phạc thất tình lúc này thì làm sao nó có thể cầm lòng được, nói chi đến chuyện bỏ mày... .Thôi thì mày cũng nên thông cảm cho nó... À, nó còn nói với tao rằng mày vẫn còn yêu em Quỳnh lắm. Có lần mày với nó đang đắm chìm trong cơn hoan lạc, mày thốt gọi tên Quỳnh thay vì tên nó. Mày có nhớ chuyện đó không?

Chuyên lắc đầu:

- Quả thật tao không biết chuyện đó... Hay nó phịa ra để làm một cái cớ bỏ tao cho dễ.?

Hoàng cười hì hì:

- Chuyện đó chỉ có mày với nó biết thôi, vì ngày xưa bà Hồ Xuân Hương đã nói: 'Cấm ngoại thủy không ai được biết' mà. Nhưng có nhiều người trong cơn khoái cảm tột cùng đã thốt ra những câu nói mà chính mình cũng không biết. Nó xuất phát từ sâu trong tiềm thức của mình. Có người văng tục bữa bãi, mà trong lúc thường thì rất đạo mạo. Tao đoán mày cũng ở trong trường hợp đó.

Chuyên lại lắc đầu:

- Tao vẫn không tin...

- Mày tin hay không là quyền của mày, nhưng đó cũng là một trong nhiều lý do để nó bỏ mày. Kể ra thì nó cũng hơi khát khe, vì thiếu gì thằng yêu một người mà phải lấy người khác. Đàn bà cũng vậy chứ riêng gì bọn đàn ông đàn ang chúng mình.

- Mày vừa nói đó là một trong nhiều lý do, vậy những lý do khác là những lý do nào?

Ngập ngừng một chút, Hoàng đáp:

- Nó nói... nó không xứng đáng với mày... Nó khác ngày xưa còn đi học rồi... .

- Khác ở chỗ nào?

Hoàng lại cười:

- Màym lấmlúc vẫn còn... ngổ như những thằng học trò tiểu học... Ngày xưa nó là một nữ sinh trong trắng, bây giờ nó đã... qua tay nhiều thằng đàn ông...
- Chuyện này nó đã nói với tao nhưng tao gạt đi. Tao nói tao yêu nó thành thực dù nó thay đổi đến thế nào. Dưới mắt tao, nó lúc nào cũng là một cô nữ sinh ngoan ngoãn, xinh đẹp.
- Ừ, lúc mê, lúc yêu thì nói thế, rồi khi tình đã lạt hoặc vợ chồng đụng chạm, màym sẽ nghĩ khác. Vợ chồng thế nào chả có lúc bất hòa...

Chuyên bỗng gạt đi, hỏi:

- Màym có cách nào cho tao gặp nó trong ngày hôm nay không? Mai tao phải về trường sớm.

Hoàng lắc đầu:

- Không. Chiều nay tao có giờ dạy. Với lại nếu có về Saigon, cũng phải tìm học cơm may ra mới thấy nó vì nó trốn màym, không muốn gặp ai quen với màym.

Giữ im lặng một lát khá lâu, Chuyên thở dài:

- Đành vậy! Coi như tao mất nó rồi. Thôi, tao ra bến xe đò để về Saigon đây. Cảm ơn màym đã cho biết nhiều chuyện về nó.

Hoàng níu lại:

- Đã xuống đây thì đi ăn với tao đã.

Chuyên chợt nhớ đã mấy hôm nay chàng không ăn uống gì, nhưng vẫn lắc đầu từ chối:

- Tao không đói... Tao chả còn lòng dạ nào mà ăn với uống nữa... Hẹn màym dịp khác.

Khi chàng đã lên xe lôi, Hoàng còn nói với theo:

- Cứ bình tĩnh, đừng có nôn nóng quá rồi sinh bệnh thì em Quỳnh lại lo...

Buổi tối, khi về tới Saigon, Chuyên lại tìm đến nhà Liên lần nữa với hy vọng tình cờ được gặp cô. Nhưng chàng uống công chờ đợi cả tiếng đồng hồ...